

Was Torah Accepted Willingly

JK by Jay Kelman

שבת פ"ח א:ה'

"וַיִּתְּצוּ בְּתַחְתִּית הָהָר", אָמַר רַב אַבְדִּימִי בַר חָמָא בַר חַסָּא: מִלְמַד שְׁכַפָּה הִקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא עָלֵיהֶם אֶת הָהָר פְּגִיגִית, וְאָמַר לָהֶם: אִם אַתֶּם מְקַבְּלִים הַתּוֹרָה מוּטָב, וְאִם לֹא — שָׁם תִּהְיֶה קְבוּרַתְכֶם. אָמַר רַב אֲחָא בַר יַעֲקֹב: מִכָּאן מוֹדְעָא רַבָּה לְאוֹרֵייתָא. אָמַר רַבָּא: אַף עַל פִּי כֵן הַדּוֹר קִבְּלוּהָ בַיּוֹם אֲחַשְׁוֹרוּשׁ, דְּכָתִיב: "קִיְמוּ וְקִבְּלוּ הַיְהוּדִים" — קִיְמוּ מֵהָ שְׁקִיבְלוּ כְּבָר.

Shabbat 88a:5

and they stood at the lowermost part of the mount" (Exodus 19:17). **Rabbi Avdimi bar Hama bar Hasa said:** the Jewish people actually stood beneath the mountain, and the verse **teaches that the Holy One, Blessed be He, overturned the mountain above the Jews like a tub, and said to them: If you accept the Torah, excellent, and if not, there will be your burial. Rav Aha bar Ya'akov said: From here there is a substantial caveat to the obligation to fulfill the Torah. Rava said: Even so, they again accepted it willingly in the time of Ahasuerus, as it is written: "The Jews ordained, and took upon them, ordained what they had already taken upon themselves through coercion at Sinai.**

שבת פ"ח א:ז'

דַּרְשׁ רַבִּי סִימְאִי: בְּשַׁעַה שֶׁהִקְדִּימוּ יִשְׂרָאֵל "נִעְשָׂה" לְ"נִשְׁמָע" בָּאוּ שְׁנַיִם רִיבּוּא שֶׁל מְלָאכֵי הַשָּׁרֵת, לְכָל אֶחָד וְאֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל קָשְׁרוּ לוֹ שְׁנֵי כְתָרִים, אֶחָד כְּנֶגֶד "נִעְשָׂה" וְאֶחָד כְּנֶגֶד "נִשְׁמָע". וְכִיוֹן שֶׁחָטְאוּ יִשְׂרָאֵל, יָרְדוּ מֵאָה וְעֶשְׂרִים רִיבּוּא מְלָאכֵי חֲבֵלָה וּפִירְקוּם, שֶׁנֶּאֱמַר: "וַיִּתְּנֻצְלוּ בְנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת עֵדִים מֵהָר חוֹרֵב". אָמַר רַבִּי חָמָא בַר רַבִּי חֲנִינָא: בְּחוֹרֵב טָעְנוּ, בְּחוֹרֵב פָּרְקוּ. בְּחוֹרֵב טָעְנוּ — כְּדָאֲמַרְנָן, בְּחוֹרֵב פָּרְקוּ — דְּכָתִיב: "וַיִּתְּנֻצְלוּ בְנֵי יִשְׂרָאֵל וְגו'". אָמַר רַבִּי יוֹחָנָן: וְכִילָן זָכָה מְשָׁה וְנִטְלָן. דְּסִמְיָ לִיה: "וּמְשָׁה יָקַח אֶת הָאֵהָל". אָמַר רִישׁ לְקִישׁ: עֲתִיד הִקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא לְהַחְזִירָן לָנוּ, שֶׁנֶּאֱמַר:

”וּפְדוּיֵי הַיְשׁוּבוֹן וּבְאוֹ צִיּוֹן בְּרָנָה וְשִׂמְחַת עוֹלָם עַל רֵאשִׁים” — שְׂמִיחָה שְׂמֵעוֹלָם עַל רֵאשִׁים.

Shabbat 88a:7

Rabbi Simai taught: When Israel accorded precedence to the declaration “We will do” over the declaration “We will hear,” 600,000 ministering angels came and tied two crowns to each and every member of the Jewish people, one corresponding to “We will do” and one corresponding to “We will hear.” And when the people sinned with the Golden Calf, 1,200,000 angels of destruction descended and removed them from the people, as it is stated in the wake of the sin of the Golden Calf: “And the children of Israel stripped themselves of their ornaments from Mount Horeb onward” (Exodus 33:6). **Rabbi Ḥama, son of Rabbi Ḥanina, said:** At Horeb they put on their ornaments, and at Horeb they removed them. The source for this is: At Horeb they put them on, as we have said; at Horeb they removed them, as it is written: “And the children of Israel stripped themselves of their ornaments from Mount Horeb.” **Rabbi Yoḥanan said:** And Moses merited all of these crowns and took them. What is the source for this? Because juxtaposed to this verse, it is stated: “And Moses would take the tent [*ohel*]” (Exodus 33:7). The word *ohel* is interpreted homiletically as an allusion to an aura or illumination [*hila*]. **Reish Lakish said:** In the future, the Holy One, Blessed be He, will return them to us, as it is stated: “And the ransomed of the Lord shall return, and come with singing unto Zion, and everlasting joy shall be upon their heads” (Isaiah 35:10). The joy that they once had will once again be upon their heads.

תוספות על שבת פ"ח א:ה'א'

כפה עליהן הר כגיגית - ואע"פ שכבר הקדימו נעשה לנשמע שמא יהיו חוזרים כשיראו האש הגדולה שיצאתה נשמתן והא דאמר בפ"ק דמס' ע"ז (דף ב:) כלום כפית עלינו הר כגיגית דמשמע דאם היה כופה עליהן לא היה להן תשובה והכא אמר דמודעא רבה לאורייתא היינו על מה שלא קבלוה אבל מה שלא קיימוה איכא תשובה:

Tosafot on Shabbat 88a:5:1

"Held the mountain over them like a barrel" - Even though they had already said "We will do and we will listen", perhaps they retracted when they saw the great fire [on the mountain] that caused their souls to depart [...]

מדרש תנחומא, נח ג:ד'

(ד) וְלֹא קִבְּלוּ יִשְׂרָאֵל אֶת הַתּוֹרָה עַד שְׁכַפָּה עֲלֵיהֶם הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא אֶת הָהָר כְּגִיגִית, שְׁנֵאמַר: וַיִּתְיַצְּבוּ בְּתַחֲתֵית הָהָר (שמות יט, יז). וְאָמַר רַב דִּימִי בְּרַ חָמָא: אָמַר לָהֶם הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְיִשְׂרָאֵל, אִם מְקַבְּלִים אַתֶּם אֶת הַתּוֹרָה, מוֹטָב, וְאִם לֹא, שֵׁם תְּהִיא קְבוּרַתְכֶם. וְאִם תֹּאמַר, עַל הַתּוֹרָה שְׁבַכְתָּב כָּפָה עֲלֵיהֶם אֶת הָהָר, וְהִלֵּא מִשְׁעָה שְׁאָמַר לָהֶם מְקַבְּלִין אַתֶּם אֶת הַתּוֹרָה, עָנּוּ כֻלָּם וְאָמְרוּ נַעֲשֶׂה וְנִשְׁמָע, מִפְּנֵי שְׁאִין בְּהַ יְגִיעָה וְצַעַר וְהִיא מְעֵט, אֲלֵא אָמַר לָהֶן עַל הַתּוֹרָה שְׁבַעַל פָּה, שְׁיֵשׁ בְּהַ דְּקִדּוּקֵי מִצְוֹת קְלוֹת וְחִמּוּרוֹת, וְהִיא עֲזוּהַ כְּמֹת וְקִשָּׁה כְּשֹׂאֹל קְנֵאָתָה, לְפִי שְׁאִין לוֹמַד אוֹתָהּ אֲלֵא מִי שְׁאוּהַב הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּכָל לְבוֹ וּבְכָל נַפְשׁוֹ וּבְכָל מְאֹדוֹ, שְׁנֵאמַר: וְאֶהְבֵּת אֶת ה' אֲלֵהֶיךָ בְּכָל לְבָבְךָ וּבְכָל נַפְשְׁךָ וּבְכָל מְאֹדְךָ (דברים ו, ה).

Midrash Tanchuma, Noach 3:4

(4) The Israelites did not accept the Torah until the Holy One, blessed be He, arched the mountain over them like a vessel, as it is said: *And they stood beneath the mountain* (Exod. 19:17). R. Dimi the son of Hama stated that the Holy One, blessed be He, told Israel: If you accept the Torah, well and good; but if not, your grave will be there. If you should say that He arched the mountain over them because of the Written Law, isn't it true that as soon as He said to them, "Will you accept the Torah?" they all responded, "We will do and hear," because the Written Law was brief and required no striving and suffering, but rather He threatened them because of the Oral Law. After all, it contains the detailed explanations of the commandments, both simple and difficult, and it is as severe as death, and as jealous as Sheol. One does not study the Oral Law unless he loves the Holy One, blessed be He, with all his heart, with all his soul, and with all his might, as it is said: *And thou shalt love the Lord thy God with all thy heart, with all thy soul, and with all thy might* (Deut. 6:5).

שמות כ':א'

(א) וַיְדַבֵּר אֱלֹהִים אֶת כָּל־הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה לְאֹמֵר: (ס)

Exodus 20:1

(1) God spoke all these words, saying:

רש"י על שמות כ':א':ג'

(ג) לאמר. מְלִמֵּד שֶׁהָיוּ עֹנִין עַל הֵן הֵן וְעַל לָאוּ לָאוּ (שם):

Rashi on Exodus 20:1:3

(3) לאמר lit., TO SAY — This expression teaches us that they answered to that which required the reply “Yea” (אנכי) by “Yea” and to that which required the reply “Nay” (לא) by “Nay” (Mekhilta d'Rabbi Yishmael 20:1:1).

מכילתא דרבי ישמעאל כ':א':ב'

(ב) "לאמר" — שהיו אומרים על הן — הן, ועל לאו — לאו, דברי רבי ישמעאל. רבי עקיבא אומר: על הן — הן ועל לאו — הן.

Mekhilta d'Rabbi Yishmael 20:1:2

(2) "saying": They responded to an affirmative (i.e., "You shall, etc.") in the affirmative ("Yes") and to a negative, in the negative. R. Akiva says: to an affirmative in the affirmative, and to a negative in the affirmative.

שמונה פרקים ו':ב'

(ב)... ואמרו כל הגדול מחבירו יצרו גדול ממנו, ולא דים זה אלא שאמרו ששכר המושל בנפשו גדול לפי רוב צערו במשלו בנפשו, ואמרו לפום צערא אגרא, ויותר מזה שהם ציוו שיהא האדם מתאוה לעבירות, והזהירו מלומר שאני בטבעי לא אתאוה לזאת העבירה ואע"פ שלא תאסרה התורה, והוא אמרם רבן שמעון בן גמליאל אומר לא יאמר אדם אי אפשר לאכול בשר בחלב, אי אפשר ללבוש שעטנז, אי אפשר לבוא על הערוה, אלא אפשרי ומה אעשה ואבי שבשמים גזר עלי:

Eight Chapters 6:2

(2) Solomon, also, entertained the same idea when he said, (Proverbs 21:10) "The soul of the wicked desireth evil", and, in regard to the saintly man's rejoicing in doing good, and the discontent experienced by him, who is not innately righteous, when required to act justly, he says, (Proverbs 21:15) "It is bliss to the righteous to do justice, but torment to the evil-doer". This is manifestly an agreement between Scripture and philosophy. When, however, we consult the Rabbis on this subject, it would seem that they consider him who desires iniquity, and craves for it (but does not do it), more praiseworthy and perfect than the one who feels no torment at refraining from evil; and they even go so far as to maintain that the more praiseworthy and perfect a man is, the greater is his desire to commit iniquity, and the more irritation does he feel at having to desist from it. This they express by saying, (Sukkah 52a) "Whosoever is greater than his neighbor has likewise greater evil inclinations". Again, as if this were not sufficient, they even go so far as to say that the reward of him who overcomes his evil inclination is commensurate with the torture occasioned by his resistance, which thought they express by the words, (Pirkei Avot 5:23) "According to the labor is the reward". Furthermore, they command that man should conquer his desires, but they forbid one to say, "I, by my nature, do not desire to commit such and such a transgression, even though the Law does not forbid it". Rabbi Simeon ben Gamaliel summed up this thought in the words, "Man should not say, 'I do not want to eat meat together with milk; I do not want to wear clothes made of a mixture of wool and linen; I do not want to enter into an incestuous marriage', but he should say, 'I do indeed want to, yet I must not, for my father in Heaven has forbidden it'".

שמונה פרקים ו'ג'

(ג) ולפי המובן בפשוטי שני המאמרים בתחלת המחשבה הן סותרים זה את זה, ואין הענין כן, אבל שניהם אמת, ואין חלוף בניהם כלל, והוא שהרעות אשר הן אצל הפילוסופים רעות הן אשר אמרו שמי שלא יתאוה אליהם יותר חשוב ממי שיתאוה אליהם וכבוש את יצרו מהן, הם הענינים המפורסמים אצל כל בני אדם שהן רעות, כשפיכות דמים, וגזילה, וגניבה, ואונאה, ולהזיק למי שלא הרע לו, ולגמול רע למיטב לו, ולבזות האב והאם, וכיוצא באלו, והם המצות אשר אמרו בהם חכמים דברים שאלמלא לא נכתבו ראויים היו לכתבן, ויקראו אותם קצת

חכמינו האחרונים אשר חלו חלי המדברים המצות השכליות, ואין ספק שהנפש אשר תכסוף לדבר מהם ותשתוקק אליו שהיא חסרה, ושהנפש החשובה לא תתאוה לדבר מאלו הרעות כלל ולא תצטער בהמנעה מהם, אבל הדברים שאמרו (עליהם) החכמים שהכובש יצרו מהם יותר חשוב וגמולו יותר גדול, הם התורות השמעיות, וזה אמת שאלמלא התורה לא היו רעות כלל, ומפני זה אמרו שצריך האדם שיניח נפשו אוהבת אותם ולא יביא לו מונע מהם אלא התורה, ובחן חכמתם ע"ה ובמה המשילו, שהם לא אמרו אל יאמר אדם אי אפשר להרוג את הנפש, אי אפשר לגנוב, אי אפשר לכזב, אלא אפשרי ומה אעשה (ואבי שבשמים גזר עלי), אבל הביאו דברים שמעיים כולם, בשר בחלב, ולבישת שעטנז, ועריות, ואלו המצות וכיוצא בהם הם אשר קראם השם חקותי אמרו חוקים שחקקתי לך אין לך רשות להרהר בהם ואומות העולם משיבין עליהם והשטן מקטרג עליהן, כגון פרה אדומה, ושעיר המשתלח וכו', ואשר קראו אותם האחרונים שכליות יקראו מצות כפי מה שבארו החכמים. והנה התבאר מכל מה שאמרנו איזו מן העבירות יהיה מי שלא השתוקק אליהם יותר חשוב מן המשתוקק אליהם וכובש יצרו מהם, ואיזו מהם יהיה הענין בהפך, וזה חדוש נפלא בהעמיד שני המאמרים ולשונם מורה על אמיתת מה שבארנוהו, וכבר נשלמה כוונת זה הפרק:

Eight Chapters 6:3

(3) At first blush, by a superficial comparison of the sayings of the philosophers and the Rabbis, one might be inclined to say that they contradict one another. Such, however, is not the case. Both are correct and, moreover, are not in disagreement in the least, as the evils which the philosophers term such and of which they say that he who has no longing for them is more to be praised than he who desires them but conquers his passion are things which all people commonly agree are evils, such as the shedding of blood, theft, robbery, fraud, injury to one who has done no harm, ingratitude, contempt for parents, and the like. The prescriptions against these are called commandments (mitzvot), about which the Rabbis said, (Yoma 67b) "If they had not already been written in the Law, it would be proper to add them". Some of our later sages, who were infected with the unsound principles of the Mutakallimun, called these rational laws. There is no doubt that

a soul which has the desire for, and lusts after, the above-mentioned misdeeds, is imperfect, that a noble soul has absolutely no desire for any such crimes, and experiences no struggle in refraining from them. When, however, the Rabbis maintain that he who overcomes his desire has more merit and a greater reward (than he who has no temptation), they say so only in reference to laws that are ceremonial prohibitions. This is quite true, since, were it not for the Law, they would not at all be considered transgressions. Therefore, the Rabbis say that man should permit his soul to entertain the natural inclination for these things, but that the Law alone should restrain him from them. Ponder over the wisdom of these men of blessed memory manifest in the examples they adduce. They do not declare, "Man should not say, 'I have no desire to kill, to steal and to lie, but I have a desire for these things, yet what can I do, since my Father in heaven forbids it!'" The instances they cite are all from the ceremonial law, such as partaking of meat and milk together, wearing clothes made of wool and linen, and entering into consanguineous marriages. These, and similar enactments are what God called (Leviticus 18:4) "my statutes" (hukoth), which, as the Rabbis say are (Yoma 67b) "statutes which I (God) have enacted for thee, which thou hast no right to subject to criticism, which the nations of the world attack and which Satan denounces, as for instance, the statutes concerning the red heifer, the scapegoat, and so forth". Those transgressions, however, which the later sages called rational laws are termed commandments (mitzvot), as the Rabbis explained. It is now evident from all that we have said, what the transgressions are for which, if a man have no desire at all, he is on a higher plane than he who has a longing, but controls his passion for them; and it is also evident what the transgressions are of which the opposite is true. It is an astonishing fact that these two classes of expressions should be shown to be compatible with one another, but their content points to the truth of our explanation. This ends the discussion of the subject-matter of this chapter.

שמות כ"ב:כ"ד

(כד) אִם-כִּסְפֶּךָ | תִּלְוָה אֶת-עַמִּי אֶת-הָעֹנִי עִמָּךְ לֹא-תִהְיֶה לוֹ כְּנִשָּׂה לְאִתְּשִׁימוֹן עָלָיו
נֶשֶׁךְ:

Exodus 22:24

(24) If you lend money to My people, to the poor among you, do not act toward them as a creditor; exact no interest from them.

רש"י על שמות כ"ב:כ"ד:א'

(א) אם כסף תלוה את עמי. רבי ישמעאל אומר כל אם ואם שבתורה רשות חוץ משלשה, וזה אחד מהן (מכילתא):

Rashi on Exodus 22:24:1

(1) IF THOU LEND MONEY TO ANY OF MY PEOPLE — R.

Jishmael said: wherever אם occurs in Scripture it is used of an act the performance of which is optional, except in three instances, of which this is one (Mekhilta d'Rabbi Yishmael 22:24:1; cf. Rashi on Exodus 20:22 - the translation therefore is: "When thou lendest etc.").

שמות י"ט:ט"ז-י"ח

(טז) ויהי ביום השלישי בהית הפקר ויהי קלת וברקים וענן כבד עלהההר וקל שפר חזק מאד ויחרד כל העם אשר במחנה: (יז) ויצא משה את העם לקראת האלהים מן המחנה ויתיצבו בתחתית ההר: (יח) והר סיני עשן כלו מפני אשר ירד עליו יהוה באש ויעל עשנו כעשן הכבשן ויחרד כל ההר מאד:

Exodus 19:16-18

(16) On the third day, as morning dawned, there was thunder, and lightning, and a dense cloud upon the mountain, and a very loud blast of the horn; and all the people who were in the camp trembled. (17) Moses led the people out of the camp toward God, and they took their places at the foot of the mountain. (18) Now Mount Sinai was all in smoke, for the LORD had come down upon it in fire; the smoke rose like the smoke of a kiln, and the whole mountain trembled violently.